

Vážení čtenáři právě vychází číslo 5/2018 časopisu MRAVENČÍ LISTY. Snad s námi budete spokojeni i tentokrát a přejeme vám potěšení z našeho čtení. V úvodu si připomeneme významné dny, které si spolu s námi můžete oslavit.

1. 5.	Svátek práce
3. 5.	Mezinárodní den svobody tisku
3. 5.	Den slunce
4. 5.	Den hasičů
5. 5.	Mezinárodní den porodních asistentek
5. 5.	Den Evropy
6. 5.	Světový den astmatu
8. 5.	Světový den Červeného kříže
8. 5.	Vzpomínkový den na ty, kdo ztratili svůj život během druhé světové války
12. 5.	Mezinárodní den ošetřovatelek
12. 5.	Mezinárodní den podpory nemocných s chronickým únavovým syndromem
13. 5.	Světový den koktejlů aneb Luftákovo den
13. 5.	Mezinárodní den Falun Dafa
14. 5.	Den Matek
15. 5.	Mezinárodní den rodiny
15. 5.	Světový den proti mozkové mrtvici

16. 5.	Evropský den Slunce
17. 5.	Mezinárodní den proti homofobii
17. 5.	Světový den informační společnosti
17. 5.	Evropský den Slunce
18. 5.	Mezinárodní den muzeí
21. 5.	Světový den kulturní diversity pro dialog a rozvoj (Světový den kulturního rozvoje)
21. 5.	Týden solidarity s obyvateli všech koloniálních území
22. 5.	Mezinárodní den pro biologickou diverzitu
24. 5.	Evropský den parků
25. 5.	Ručníkový den
25. 5.	Týden solidarity s národy bez správního teritoria
25. 5.	Mezinárodní den ztracených dětí
25. 5.	Den Afriky
25. 5.	Mezinárodní den počítačů
29. 5.	Mezinárodní den mírových jednotek OSN
30. 5.	Evropský den melanomu
30. 5.	Svátek sousedů
31. 5.	Světový den bez tabáku
31. 5.	Den otevírání studánek

3. 5. Den slunce

Jedním z hlavních důvodů, proč vznikl tento den je význam sluneční energie pro planetu Zemi jakožto hvězdy, která je nejbližší naší planetě. Slunce nám dodává energii a probouzí vše živé. Jeho životodárnou sílu si připomínáme právě v tento den, který je stanoven jako Den Slunce.

8.5. Světový den Červeného kříže

Světový den Červeného kříže se slaví v tento den, jako připomínka výročí kdy se narodil zakladatel organizace Červeného kříže Henri Dunant roku 1828. Po celém světě se slaví od roku 1953 v ČR později.

25. 5. Ručníkový den

Ručníkový den, neboli Towel day je svátkem, kdy si všichni fanoušci Douglase Adamse a jeho díla nosí viditelně umístěný ručník. Jedná se o recesi, která má dnes již celosvětovou působnost a odkazuje se na Adamsovo nejznámější dílo Stopařův průvodce po Galaxii. Právě v tomto díle je ručník ta nejpotřebnější věc pro cestování v galaxii a kterou u sebe může mít mezihvězdný stopař. Od autorovy smrti (2001) se z ručníkového dne stala pravidelná akce.

Povídky, tvorba a ostatní očima Mravence.

Jak pracuje pracák

Milan Pulec

Pracák, pracovní úřad, úřad práce. Vyberte si. Ruku na srdce, napadlo by vás, že se nadlouho ocitnete v jeho evidenci? Je přece demokracie, jste vzdělaní, pracovití, s hromadou životních zkušeností. Tak jak by vás zaměstnavatel mohl nechtít. To by byl sám proti sobě a v důsledku by to vypadalo, jako by rezignoval na vlastní prosperitu, coby na nepotřebnou zbytečnost. A tak vám náhodný ministr, dosazený dočasně do vládního křesla ve svorné spolupráci se svými předchůdci znechutí nekonečnými „úpravami“ daní a poplatků život natolik, že se rozhodnete samostatnou práci ukončit a postavit se do jedné řady s těmi pro které je živnost už jen překonanou minulostí. Hladce se zaregistrujete a doufáte, že do měsíce budete zase v procesu. A že ta martyria, kterým se říká plnění vás nějakou dobu řešit někdo alespoň trochu méně otrávený než vy. Po nějakém čase na pracáku si ale uvědomíte, že jeho úřednice jsou sice vstřícné a svým způsobem milé, ale jinak prakticky nepoužitelné a vám je čím dál víc jasné, že zprostředkování práce touto institucí je jen formální činnost ve výčtu formalizovaných položek. Když vás až po devíti měsících a jaksi mimochodem úřad požádá o životopis, uvědomíte si s konečnou platností, že něco opravdu nebude v pořádku.

Posílají vás k zaměstnavatelům, u kterých nemáte šanci, kde do zaměstnání už přijali někoho

jiného, nejlépe příbuzného nebo důchodce, kde jste moc staří, kde jste moc komunikativní nebo tam, kde jste naopak komunikativní málo. Když umíte jazyky, zase nejste fidič, když máte životopis jako docent, obávají se, že byste požadovali velký plat a když je skromný, jste pro firmu nezajímavý. Úředníky z pracáku to ale moc neinteresuje a pilně vás od své úřednické židle škrtem pera a kliknutím počítačové myši posílají k novým a někdy i starým firmám. Nu což, povinnost splnili a vidina úspěšného umístění jejich klienta je žene v zaslepeném tempu k dalším výkonům. Připadáte si jako jojo, které nepatrný pohyb úřednického ukazováčku prožene dvakrát denně metropolí a večer zcela vyčerpání uléháte, abyste příště zase posbírali poslední desetníky na autobus a splnili požadavky těch dobře zabezpečených na úřadě. Po dvou letech marných návštěv potenciálních zaměstnavatelů, když už jste projedli trolejbusem majlant a pročekali na různé šéfy, kteří „hned přijdou“ dobu blízkou trvání vesmíru, na úřadě se na vás začnou dívat skrz prsty. Neskrývaně dávají najevo, že jste asi úplně neschopní, protože oni vám přece vybrali tolik bezvadných příležitostí a vy žádné nevyužili. Podezírají vás z toho, že jste lenoši, kteří po žádné práci ani neprahnou a jsou blahem bez sebe, když mohou jen tak rozesílat desítky životopisů všem manažerům v blízkém i vzdáleném okolí. Představa, že v horkem rozpálených prostředcích hromadné dopravy chcete strávit zbytek svého rychle plynoucího života, je ale nedůstojná dokonce i úředníka

z pracáku. S nadřazenou výčitkou byrokrata vám sdělí, že spadáte do kategorie dlouhodobě nezaměstnaných, jako byste právě a jen vy byli uvedeného stavu pravou příčinou a pošlou vás na „intenzivní“ Job Club. Plní nadějí se tedy vypravíte na první sezení, kde vás nejprve důkladně proklepnou. Zeptají se na takové důležitosti, jako jak dlouho jste bez práce, jaké máte vzdělání, zda umíte jezdit autem a psát na stroji. Kdyby onen klub práce sídlil na druhém konci galaxie, a ke komunikaci sloužil rychlý posel od Maratónu, pochopili byste nezbytnost takového ověřování bez remcání. Protože je ale doba počítačové komunikace a klub se koná ve stejné budově jen o jediné poschodí výše, krouťte nevěřičně hlavou a v duchu počítáte, kolik tisícin sekundy to může trvat, než patřičné informace zdola dorazí po zkroucených drátech zvaných počítačová síť nahoru. A taky o tom, před kolika lety slibovali tehle státní informační systém. Pak se ale dozvíte, že počítače stejně nejdu. Musíte tedy tiše uznat, že verbální komunikace je proto opodstatněná, ba dokonce nezbytná. A tak to jde stále dál. Úřad pracuje s neměnnou intenzitou a v trvalé kvalitě jako dobře seřízený motor, který nic nepohání. Jen běží a běží, spotřebovává okolní energii a peníze na svoji vlastní údržbu, protože k němu za celá dlouhá léta nikdo nic nepřipojil. Čerpadlo stojící opodál pohánějí zpocení dělníci ručně. Postavíte se na jejich stranu a hledáte práci sám, pracák nepracák.

Narozeniny, svátky a oslavy v Mravenci.

1. Máj - svátek práce

Svátek práce nebo 1. máj je mezinárodní dělnický svátek, který se od roku 1890 slaví 1. května. Svátek zavedla v roce 1889 II. Internacionála na paměť vypuknutí stávkový amerických dělníků v Chicagu dne 1. května 1886, která vyústila v Haymarketký masakr a následné soudní řízení. V českých zemích se poprvé slavil v roce 1890 na Střeleckém ostrově v Praze.

1. Máj – lásky čas

První máj je v západní kultuře jarní svátek zamilovaných slavený 1. května. Starší podoba svátku je zpravidla zastíněna oslavami Svátku práce nazývaného též První máj. První máj také úzce souvisí se slavností konanými v jeho předvečer jako je české Pálení čarodějnic, Valpuržina noc v německy mluvících zemích.

8. 5. Den osvobození

8. květen – Den vítězství. 8. května se v České republice slaví především Den vítězství / Den osvobození. Každý ví, že toto datum bylo prohlášeno za státní svátek a je tedy dnem pracovního klidu. Méně už je známý fakt, že několikrát v historii se vedly bouřlivé diskuze o tom, kdy by se měl tento svátek slavít a jak by měl být.

Na 8. května připadá jedna z hlavních událostí historie nejen ČR ale i Evropy. Právě na **8. května** roku 1945 připadá ukončení 2. světové války. Stalo se tak díky kapitulaci

Německa. Pokud se podíváme do dějin tehdejšího Československa, tak 5. května vypuklo na základě celoevropských událostí Pražské povstání.

Méně už je známý fakt, že několikrát v historii se vedly bouřlivé diskuze o tom, kdy by se měl tento svátek slavít a jak by měl být formulován. **8. května** 1945 byla podepsána úplná a bezpodmínečná kapitulace Německa, a proto se tento **den** považuje za konec druhé světové války.

14. 5. Den matek

Den matek je velmi krásný svátek, který je rozšířen po celém světě. V ČR je tento svátek ustanoven na druhou květnovou neděli a začal se slavít roku 1923 a to díky propagátorce Alici Masarykové. Po druhé světové válce byl komunistickou garniturou trochu zneužit.

Den matek je den, kdy se vzdává pocta matkám a mateřství. Slaví se v různé dny na mnoha místech po celém světě, vychází z různých tradic. V Československu se začal slavít tento svátek v roce 1923.

18. 5. Den muzeí

Mezinárodní **den muzeí** se již tradičně slaví kolem **18. května**. Akce mohou probíhat v rámci jednoho dne, víkendu nebo celého týdne. Cílem je setkat se v muzeu na základě hesla Muzeum jako významný prostředek kulturní výměny, vzájemného obohacování kultur a rozvoje vzájemného porozumění, spolupráce a míru.

Muzejní noc 2018 Cheb

26. května 2018 proběhne v prostorách Muzea Cheb již XIV. ročník *Festivalu muzejních nocí 2018*. Tento fenomén patří řadu let k velmi atraktivnímu způsobu prezentace kulturního dědictví.

K svátku vše nejlepší, hodně zdraví, spokojenosti, štěstí a pohody přejeme:

23.5. Vladimíru Pátkovi

„K narozeninám chtěl bych Ti dát více než se obvykle dává k narozeninám. Hádej proč přišel jsem dneska k vám, za zády schovávám květ, abych popřál Ti k věnečku let. Nastav pusku a do vázy kytku dej, postav na kafe, dva cukry mám rád, koupil jsem „Člověče nezlob se“, budem do rána bláznit a hrát. Tak všechno nejlepší, zdraví a tak, ať všechno Ti jde, tak jak chceš, sám nejlíp víš, co se má Ti přát, a nám stačí, že žiješ a že seš.“

Přejeme k narozeninám 2.5. slečně Marcelce Kvašové.

Experiment profesora Rouse

Karel Čapek

Zjistili jsme, že zmizelý Josef Čepelka skutečně mluvil o tom, že vším praští, prodá svůj starý vůz a půjde někam za šoféra; ale jiné stopy po něm nemáme. Protože další materiál není, má být zatčený Suchánek zítřa odevzdán do vyšetřovací vazby na Pankrác. Vyžádal jsem si dovolení, aby s ním náš slovuťný krajan profesor C. G. Rouss provedl svůj experiment; přeje-li si pan profesor... „Well,” řekl profesor, který si pilně dělal poznámky, „vy ho, prosím, necháte jít sem.” Na pokyn policejního prezidenta přivedl strážník Čeňka Suchánka; byl to zamračený chlapík s výrazem naznačujícím, aby mu všichni vlezli někam; pokud je na něm, že je pevně odhodlán nedat se. „Pojďte sem, vy,” spustil na něj přísně C. G. Rouss, „já se vás nebudu na nic ptát. Já vám jenom budu říkat slova, a vy musíte hned říkat první slovo, které vás napadlo, rozumíte vy? Tak dávejte pozor: Sklenice.” „H...o,” pravil pan Suchánek zarytě. „Poslouchejte, Suchánku,” řekl honem policejní Prezident, „nebudete-li pořádně odpovídat, odvedou vás hned k výslechu, rozumíte? A nechají si vás tam celou noc. Dejte si pozor! Ještě jednou!” „Sklenice,” řekl znovu profesor Rouss. „Pivo,” zabručel Suchánek. „Tak vy vidíte, muži,” děl slovuťný profesor, „tak je to moc dobře.” Suchánek nedůvěřivě vykoukl. Není v tom nějaký podfuk? „Ulice,” řekl profesor. „Vozy,” na to Suchánek neochotně. „Vy musíte rychleji. Chalupa!” „Pole.” „Soustruh!” „Mosaz.” „Moc dobře.” Zdálo se, že pan

Suchánek už nemá námitek proti této hře. „Maminka!” „Teta.” „Pes!” „Bouda.” „Voják!” „Kanonýr.” Tak to šlo ráz na ráz, stále rychleji; nejspíš to pana Suchánka začalo bavit; připomínalo mu to trumfování karet. Bože, na co si při téhle hře letmo vzpomínal! „Cesta,” hodil mu C. G. Rouss v bezoddyšném tempu. „Silnice.” „Praha!” „Beroun.” „Schovat!” „Zahrabat.” „Pucovat!” „Fleky.” „Hadr!” „Pytel.” „Motyka!” „Zahrada.” „Jáma!” „Plot.” „Mrtvola!” Nic. „Mrtvola,” opakoval profesor naléhavě. „Tak vy jste ji zahrabal u plotu, že?” „Já jsem nic neřekl,” vybuchl pan Suchánek. „Vy jste ji zahrabal u plotu na vaší zahradě,” opakoval tvrdě C. G. Rouss. „Vy jste ho zabil cestou do Berouna. Vy jste utíral tu krev na té káře jedním pytlem. Copak jste vy udělal s tím pytlem?” „To není pravda,” křičel Suchánek, „já jsem ten vůz od pana Čepelky koupil! Já se nenechám od nikoho tahat...” „Počkejte, muži,” řekl Rouss. „Tak já budu prosit, aby se tam šli policemen podívat. To už není můj byznys. Ať jde ten muž ven. Já prosím, pánové, to trvalo sedmáct minut. To bylo moc rychle. To byl hloupý kejz. Nejvíc často to trvá hodinu. Tak já bych rád prosil, aby chtěl přijít někdo z pánů a já mu budu dávat slova. To bude trvat moc dlouho, protože já nevím, co ten pán má za secret, jak se to říká?” „Tajemství,” napověděl někdo z auditoria. „Tajemství,” zaradoval se náš vynikající krajan, „já znám, to je jedna opera. To nám vezme mnoho času, než nám ten pán bude prozradit svou povahu, svou minulost a své nejvíc skryté ajdýje.” „Myšlenky,” napověděl hlas z publika. „Well. Já vás

prosím, pánové, kdo se bude dát analajzovat?” Nastala pauza; někdo z přítomných se uchechtl; ale nikdo se nehnul. „Já prosím,” opakoval C. G. Rouss. „Vždyť to nebude bolet.” „Jděte vy, pane kolego,” šeptal ministr vnitra ministru spravedlnosti. „Jdi tam jako zástupce své strany,” rýpal poslanec do poslance. „Pane sekční šéfe, račte,” ponoukal vysoký úředník kolegu z jiného ministerstva. Už to začalo být jaksi trapné; nikdo z přítomných se nezvedl. „Já prosím, pánové,” pravil americký učenec potřetí, „snad se vy nebojíte, že vy se budete prozradit?” Tu se obrátil ministr vnitra dozadu a zasykl: „Tak přece jděte někdo, pánové!” V pozadí auditoria někdo skromně zakašlal a povstal; byl to vyschlý a poněkud ošoupaný stařík s ohryzkiem rozčileně se pohybujícím. „Já –... ehm,” řekl plaše, „když tedy nikdo, tak já si dovolím – jaksi...” „Pojďte sem,” přerušil ho Amerikán velitelsky, „tady si sedněte. Vy musíte říkat, co vás první napadne. Vy nesmíte přemýšlet, vy musíte plácnout mechanically, ani sám nevíte co. Vy rozumíte?” „Prosím,” řekl ochotně pokusný muž, trochu tísněn auditoriem tak významným; načež odkašlal a úzkostlivě mrkal jako maturant. „Strom,” vystřelil na něj učenec. „Mohutný,” zašeptal stařík. „Jak prosím?” ptal se učenec, jaksi nechápaje. „Lesní velikán,” vysvětloval muž ostýchavě. „Ah tak. Ulice!” „Ulice ... ulice v slavnostním hávu,” děl mužík. „Co tím míníte?” „Prosím slavnost. Nebo pohřeb.” „So. Tak vy máte říci jenom slavnost. Pokud možno jedním slovem.” „Ano prosím.” „Tak dál: Obchod.”

Redakční rada: Milan Pulec, Edita Černá